

ЗАКАНА

исторически разказъ

Отъ долната махала се зачуха звучитѣ на циганска музика: пищѣха три зурли, думкаше единъ тъпанъ и зиловетѣ звънтѣха, като шепа съ сребърни меджидийки. Тази веселба посрѣдъ пладне, презъ работно време, бѣше така неочаквана, че всички първенци на Копривщица, които единички имаха възможность да не се залавятъ съ полска работа и по цѣль день въртѣха важно броеницитѣ си въ Ахмедовото кафене, се спогледаха озадачено и започнаха да надничатъ презъ разтворенитѣ прозорци.

— Това пъкъ какво е? — запита хаджи Райчо. — Дали нѣкой голѣмецъ не е дошълъ я отъ Пловдивъ, я отъ Одринъ?...

— Ти все голѣмецъ бълнувашъ, — подхвърли му дѣдо Лулко и намигна на седѣщия до него турчинъ:

— Каймакамъ-ефенди, хаджи Райчо все голѣмци очаква...

Въ това време шедствието, съ музиката на чело, достигна кафенето и, сякашъ за проклетия, тъпанътъ задумка по-силно и зурлитѣ по-високо запищѣха. А групата около музикантитѣ, състояща се все отъ млади хора, току предъ самото кафене зарева:

— Бре, бре, бре, бреееее!

Всрѣдъ тая пъстра, весела дружина яздѣше на бѣль конь младъ строенъ момъкъ, хубавецъ, съ богати сърмени чепкени и хубави сукнени шалвари, украсени съ най-тънки и скъпи гайтани.

Този момъкъ бѣше Гавраилъ Хлътовъ, най-личниятъ младежъ на селото. Сега той за трети пѣть заминаваше на печалба въ Анадола, и цѣлата група около него съ свирня и веселие го изпращаше, както бѣ обичаятъ, до края на селото.

Но на копривщенскитѣ първенци този праздникъ не имъ харесваше. Тѣ смѣтаха само за свое право това да имъ свирятъ зурли, когато заминаватъ за хаджилъкъ. Веселостъта на младежъта, чорбаджиитѣ смѣтаха като дързость, която обижда тѣхната гордость и честолубие.

— Каймакамъ-ефенди, — викна сърдито хаджи Райчо, — може ли такова нѣщо? Какъвъ е този разбойникъ: царъ ли е, владика ли е, че съ свирачи ще го изпращатъ?

Каймакаминътъ повдигна рамене.

— Ами, ами! ... обадиха се и останалитѣ първенци.